

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐτά-
κην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.
Αμερικῆς δολάρια 5.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν ἀελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηντοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΙΤΗΣ - ΕΚΒΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαί ἔρχονται τὴν 1ην οὐαυδῆκατος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐρμούιδου ἀριθ. 42, κατὰ τὸ Παρθέριον

Περίοδος Β'—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 25 Ἰουνίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 30

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅταν βαρέθησαν πιά αὐτὴ τὴ
διασκέδαση ὁ Χὼκ καὶ ὁ Τζέε πῆδη-
σαν μέσα στὸ νερό, μὰ ὁ Τόμ δὲν τόλ-
μησε νὰ πέση νὰ κολυμπήση, γιατί
ἀνακάλυψε διὰ πετώντας τὸ παντε-
λόγι του εἶχε χάσει καὶ τὸ φιδοπου-
κάμισο ποῦ εἶχε δεμένο στὸν
κατσάγαλο καὶ ἀπορούσε
πὼς δὲν εἶχε ἀκόμη στραμ-
πουλίζει τὸ πόδι του μιά
κι' ἦταν χωρὶς τὴν προστα-
σία αὐτοῦ τοῦ θαυματουργοῦ
φυλαχτοῦ. Ἀποφάσισε
λοιπὸν νὰ μὴν κολυμπήση
προτοῦ νὰ τὸ βρῆ, μὰ ἐν τῷ
μεταξὺ τὰ ἄλλα παιδιὰ εἶ-
χαν κουρασθῆ καὶ ἤθελαν
νὰ βγοῦν. Ἐπιλώθησαν κι'
οἱ τρεῖς τοὺς στὴν ἀκροπο-
ταμιά, σὲ χωριστὸ μέρος ὁ
καθένας, καὶ ἄρχισαν νὰ
κοιτάζου με ἀφατη νοσταλ-
γία πέρα ἀπὸ τὴν πλατεῖα
ἐπιφάνεια τοῦ παταμοῦ τὴν
πατρικὴ τους φωλιά, ποῦ δια-
κρινόταν μακρὰ μέσα ἀπὸ
τὸν ἀχνὸ τῆς μεσημεριάτι-
κῆς ζέστης.

Τοῦ Τζέε ἡ καρδιά ἦταν
φουσκωμένη ἀπὸ δάκρυα
καὶ ἐνοιῶθε τέτοια νοσταλ-
γία ποῦ τοῦ ἐρχόταν νὰ βάλ-
η τὰ κλάμματα. Ὡς κι' ὁ
Χὼκ εἶχε πέσει σὲ μελαγ-
χολία. Ὁ Τόμ ἐνοιῶθε κι'
αὐτὸς βαρετὰ τὴν καρδιά
του, μὰ προσπαθοῦσε μὲ κά-
θε τρόπο νὰ μὴν τὸ δείξη.
Εἶχε τὸ μυστικὸ του — μὰ
δὲν ἤθελε ἀκόμη νὰ τὸ φα-
νερώσῃ. Ὅπως ἴσως ἕως
ἂν δὲν σκορπιζόταν αὐτὴ
ἡ δυσθυμία θ' ἀναγκαζόταν

νὰ τὸ μαρτυρήσῃ. Πρῶτα ὁμῶς θὰ
δοκίμαζε κάτι ἄλλο.

Εἶπε λοιπὸν, δείχοντας κάπως ὀ-
περβολικὸ κέφι:

— Παιδιά, θὰ ἐθαλα στοίχημα, πὼς
πρὶν ἀπὸ μᾶς σὲ τοῦτο ἐδῶ τὸ νησί
ἦταν κι' ἄλλοι πειραταί. Ἄν ψάξω-

με μπορεῖ νὰ βροῦμε πουθενὰ κανένα
θησαυρὸ κρυμμένον. Γιὰ φαντασθῆτε
νὰ σκάβαμε καὶ νὰ πέφατμε ἐπάνω
σὲ καμμιά κασσέλα γεμάτη ἀσημι
καὶ χρυσάφι, ἔ;

Ἐπτόσο κανένας ἀπὸ τοὺς δύο πει-
ρατὲς δὲν εἶδεξε τὸν ἐνθουσιασμὸ ποῦ
περίμενε ὁ Τόμ. Δοκίμασε δυο-τρία
ἄλλα παρόμοια δολώματα, μὰ κανέ-
να δὲν ἐπικασε. Δὲν πῆγαιναν καλὰ τὰ
πράγματα. Ὁ Τζέε ἐσκαβε τὴν ἄμμο
μὲ ἓνα ξόλο καὶ φαινόταν
ἀκεφος καὶ καταστυφιασμέ-
νος. Στὸ τέλος ἔκανε:

— Βρὲ παιδιά, δὲν τ' ἀφή-
νομε, λέω γῶ; Ἔ, ὦ θέλω
νὰ πάω σπιτί μου. Εἶναι
τόση μονοξιά ἐδῶ πέρα.

— Τί εἶναι τοῦτο ποῦ λές,
Τζέε; προσπάθησε ὁ Τόμ
νὰ τὸν ἡμερώσῃ. Μὰ τὸν
καιρὸν θὰ γίνεταί ἐλο καὶ
καλύτερα. Σκέψου τί φάρε-
μα ἔχομε νὰ κάνουμε.

— Πολὺ ποῦ με νοιάζει
γιὰ τὸ φάρεμα. Ἐγὼ θέλω
νὰ πάω σπιτί μου.

— Μὲ γιὰ σκέψου, Τζέε,
θὰ βρῆς πουθενὰ ἄλλο κα-
λύτερο μέρος γιὰ κολύμπι;

— Δὲν μ' ἀφήνεις καὶ σὺ
μὲ τὸ κολύμπι σου. Οὔτε
καὶ με νοιάζει καθοῦ καλοῦ
γιὰ τὸ κολύμπι, ἀφοῦ δὲν εἶναι
κανένας ἐδῶ ποῦ νὰ μὸς
λέει νὰ μὴν κολυμπήσω.
Ἐγὼ σοῦ λέω θέλω νὰ πάω
σπιτί.

— Ὡχ, ἀνοητοῖς Σὲν μω-
ρὸ κάνεις, καθήμενε. Θέλει
νὰ ἴδῃ τὴ μαμά του τὸ χρυ-
σὸ μου.

— Μάλιστα, θέλω. Θέλω
νὰ ἴδῃ τὴ μητέρα μου, κι'
ἂν εἶχες ἐσὺ μάννα θὰ ἤ-
θελες κι' ἐσὺ νὰ τὴν ἴδῃς.
Καὶ ὁ Τζέε ἐθαλε τὰ κλάμ-
ματα.

«Ἐπιλώθησαν χάμω στὰ χόρτα κι' ἄρχισαν νὰ τραβοῦν
τὴν πίπα» (Σελ. 262, στ. β')

— "Ε, και δεν τ' αφήνουμε να πάη στη μάνα του, το κλαψάρικο, ε Χώκ; Τό καυμένο το μωρούλι μου θέλει τη μαμά του! Ώρα του, καλή! Έμεις όμως μας άρρασει εδώ και θά μείνουμε, ε Χώκ;

— Ναι-αι, έκανε ο Χώκ, αλλά δεν φαινόταν να τ'ό λή με την καρδιά του.

— Σ' δλη μου τη ζωή δεν θά σοθ ξαναπώ πιά, εδτε λέξη, στο λέω για να τ'ό ζέρης, φώναζε ο Τζόε και σηκώθηκε για να ντυθή.

— Πρ' Πολύ που σκοτίστικα, έκανε ο Τόμ περιφρονητικά. Τράβα στο σπίτι σου, παιδί μου, κι' άσε με να γελάσω με την καρδιά μου. Μωρέ χαρά στον πειρατή! Έγώ κι' ο Χώκ δεν είμαστε κλαψάρικα, έμεις θά μείνουμε εδώ, ε Χώκ; Τά βγάζουμε πέρα και χωρίς αυτόν.

Όσο ο Τόμ λέγοντάς τα αυτά δεν ήταν και τόσο ξενόιαστος όσο ηθελε να δείξη και κοιτάζε με κρυφή άνησυχία τον Τζόε που ντυνόταν άμύλητος. Κι' η άνησυχία του γίνεταν έλο και μεγαλύτερη όσο έβλεπε με τί ματιές γεμάτες πόθο παρακολουθούσε ο Χώκ τις προετοιμασίες του Τζόε, χωρίς να δινη καρμιά απάντηση στα δικά του λόγια. Σε λίγο ο Τζόε χωρίς να τούς άπρηχαιρητήση τραβήξε κατά την κοντινότερη όχητη του ποταμού. Ο Τόμ ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται. Έρωξε μια έρευνητική ματιά στον Χώκ. Ο Χώκ δεν μπόρεσε να βραστήξη αυτό το β'έμμα και κατέβασε τά μάτια του.

— Έτσι μύθρεται και μένα να φύγω, καυμένο Τόμ. Ίταμε τώρα ήταν τόση μοναξιά και από δω και πέρα θά είναι άκρη περισσότερη. Έλα, Τόμ, πάμε κι' έμεις.

— Ε, ώ δεν έρχομαι. Αν θέλεις πήγαινε σύ, εγώ θά μείνω.

— Εγώ-εγώ, Τόμ, θά φύγω.

— Και δεν φεύγεις; Ποιάς σε βαστάει;

— Ο Χώκ άρχισε να μαζεύη τά ρούχα του από κάτω κι' εϊπε:

— Καυμένο Τόμ, έλα και σύ μαζί μας. Για σκέψου το καλύτερα. Έμεις θά σταθούμε στην άκροπταριά και θά σε περιμένουμε λίγη ώρα.

— Και δεν με περιμένετε ως τη συντέλεια του κόσμου, αν σας κάνη κέφι.

Καταλυπημένος ξεκίνησε ο Χώκ να φύγη ενώ μέσα στην καρδιά του Τόμ έπάλευαν σκληρά η ύπερηφάνειά του και η φλογερή έπιθυμία που είχε να πάη κι' αυτός μαζί τους. Είχε την έλπίδα πως τά παιδιά θά στέκονταν, μ' αυτά τραβούσαν άποφα-

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Που είναι ο βαρκάρης; Άντεράφη από την Έρεσιβίαν

οισμένα τον δρόμο τους δίχως να γυρίσουν το κεφάλι τους εδτε μια φορά. Πάλαιψε για τελευταία φορά με την ύπερηφάνειά του κι' ύστερα έτρεξε πίσω από τούς φίλους του φωνάζοντας:

— Σταθήτε! σταθήτε! Έχω κάτι να σας πώ!

Ευθύς εκείνοι στάθηκαν και γύρισαν κατά το μέρος του. Όταν τούς έφθασε ο Τόμ τούς ξερούρνισε το μυστικό του. Στην άρχή τόν άκουσαν με δυσπιστία έσπου κατάλαβαν ποιό ήταν το σχέδιο του Τόμ. Τότε όμως άρχισαν ν' αλαλάζουν από τόν ένθουσιασμό τους και να φωνάζουν ότι αυτό ήταν μά την αλήθεια έξοχο πράγμα και πως αν τούς τ'ό είχε πει από την άρχή ούτε θά τ'ό συζητούσαν καν για να φύγουν. Ο Τόμ βρήκε του κόσμου τίς προφάσεις για να δικαιολογηθή και γεμάτος ένθουσιασμό οι τρεις φυγάδες γύρισαν στον καταλυσιμό μιλώντας όλοένα για την ύπεροχη έμπνευση του Τόμ.

Αφοθ έκαναν ένα γεύμα βασιλικό με αυγά και ψάρια, ο Τόμ εδήςλωσε πως τώρα ηθελε να μάθη να καπνίζη. Ο Τζόε συμπρόνεσε ένθουσιασμένος κι' έτσι ο Χώκ έκανε δυό πίτες και τίς γέμισε με καπνό. Οι δύο νεαροί μύσται της θέιας αδής τέχνης εξαπλώθηκαν χάμω στα χόρτα και άρχισαν να τραβούν την πίπα, κάπως διστακτικά και χωρίς μεγάλη έμπιστοσύνη στην Ικανότητά τους. Μά ο καπνός είχε μια γεύση συχαμένη και

τούς έπιασε στο λαιμό. Ο Τζόε εϊπε: — Για ιδέε τί εύκολο που είναι.

— Αν τ'ό ήξερα πως ήταν τόσο εύκολο θά τ'ό μάθαινα πρωτότερα.

— Κι' εγώ, εϊπε ο Τόμ. Πόσες φορές έδλεπα τούς άλλους που εκάπνιζαν κι' έλεγα μέσα μου: «άχ να ήξερα κι' εγώ να καπνίζω. Μά δεν τ'ό φανταζόμουν ποτέ μου πως θά τ'ό κατάφερα».

— Μού φαίνεται πως θά μπορούσα να καπνίζω όλη την ημέρα αυτήν την πίπα, εϊπε ο Τζόε. Ούτε με πειράζει καθόλου.

— Ούτε μένα, εϊπε ο Τόμ. Θά μπορούσα να καπνίζω όλη την ημέρα, μά να μου τρυπάς τη μήτη, αν θά μπορούσε να τ'ό κάνη κι' ο Τζέφ Θάτσερ. Μά δυό ρουφηξίες, πά' τον κάτω!

— Όθ, ούτε λόγος. Άχ, καυμένο, πως θάθελα τώρα να μάς έδλεπαν τ' άλλα τά παιδιά.

— Κι' εγώ τ'ό ίδιο. Ξέρεις τί; να μην τούς ποθμε τίποτε και καρμιά μέρα που θά είναι όλοι μαζεμμένοι θάρθω και θά σοθ πώ: «Μήπως έχετε πίπα, Τζόε, μαζί σου; Θάθελα να καπνίσω λιγάκι». Κι' εσύ θά μου πής, κάνοντας τάχα τόν άδιάφορο: «Ναι έχω την παλιά μου την πίπα κι' έχω και την καινούργια μου, μά ο καπνός μου δεν είναι και τόσο καλός». Κι' εγώ τότε θά σοθ πώ: «Ω δεν πειράζει, φέρε εδω!» Και τότε εσύ θά βγάλης την πίπα σου και θά τις ανάψουμε μ' όλη μας την ήσυχία και τότε θά ιδής οι άλλοι πως θά γουρλώσουν τά μάτια τους.

— Αλήθεια, αυτό θάνατι έξοχο. Πως θά ήθελα να ήταν τώρα εκείνη η στιγμή.

— Και τότε θά τούς ποθμε πως όλα αυτά τά μάθαμε όταν είμαστε πειρατάι και θά σκάσουν απ' τη ζήλεια τους που δεν ήταν κι' αυτοί μαζί μας.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΡΑΙΝΕΣΗ

— Αν κάτι λογαριάζετε στα σοβαρά να κάνετε, Γι' αυτό μη λέτε τίποτα στον ένα και στον άλλο. Τη γλώσσα του όποιος δεν κρατά, στο λέω: Θά μετανοώση! Ποτέ όμως κείνος που κρατά τ'ό στόμα σφαιλιστό.

— Ο, τι κι' αν έβρη ο φαπλατιάς, θά σκάση αν δεν τ'ό πη.

— Ο άσυλλόγιστος, αυτός, δ, τι τ'ό κατεβή.

— Οι νέοι καρμαρώνουνε για κείνα που έχουν κάρη.

— Οι γέροι σχολιάζουνε κείνα που κάνουν οι άλλοι.

— Κι' ό,τι ζητούν να κάνουνε, τ'ό λένε ποιοί; Οι κουτοί.

(Απ' τ'ό Γαλλικό) Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ

Άγαπητοί μου,

Το καλοκαίρι, τά «θεάματα» στην Άθήνα αυξάνονται και πληθύνονται. Άν κλείνουν τά χειμωνιάτικα θέατρα — εκτός από τ'ό «Ρέξ», που με την τεχνική του «φύξη» μπορεί να παίξη και τούς θερμότερους μήνες — άνογουν τά θερινά, που είναι περισσότερα κι' αν παύουν οι στεγασμένοι Κινηματογράφοι, άρχίζουν οι ύπαιθριοι που, σε κέντρα και σε γειτονίες, είναι άπειράριθμοι. Έτσι η στήλη των «θεαμάτων» στις έφημερίδες, που τ'ό χειμώνα είναι περιορισμένη, τώρα τ'ό καλοκαίρι γεμίζει σχεδόν ως κάτω. Κι' όμως η στήλη αυτή δεν άναγράφει παρά ξερά τ'ό θέατρο και τ'ό έργο που παίζει, από μια δηλαδή η δυό άράδες για τ'ό καθένα με τά πιό φιλά στοιχεία: «Άθηναίον»: «Ονειρα καρτισίων — Άνδρεάδη»: Πολύ κακό για τίποτα — Κοτοπούλη»: Έκτο πάτωμα — Λαϊκόν Πραγκρατίου»: Τεπάξ» — και καθέξης. Για περιέργεια, μέτρησα σήμερα τά «θεάματα» στη στήλη μιας έφημερίδας. Είναι, αν αγαπάτε, έβδομήντα πικά ένα! Άλλη φορά — όταν είχα κι' εγώ την ήλικία των μεγαλύτερων από σας — ο αριθμός των «θεαμάτων» στην Άθήνα τόν μόν χειμώνα ήταν συνήθως... μηδέν, τ'ό δέ καλοκαίρι τρία μόλις η τέσσερα. Και κατά κανόνα, τά «θεάματα» τότε ήταν δράματα και κωμωδίες. Κατόπι βγήχαν οι έπιθεωρήσεις κι' οι ύπερέτιες — τ'ό μουσικό η λυρικό λεγόμενο θέατρο. Άργότερα ήρθε κι' ο Κινηματογράφος, βουδός κι' ήχητικός. Και σήμερα, με την τεράστια αύξηση του πληθυσμού στην Άθήνα και στα περίχωρα, έγινε έπίσης τεράστιος κι' ο αριθμός των «θεαμάτων».

Άλλά η αύξηση — δυστυχώς — συνοδεύθηκε κι' από διαφθορά. Τ'ό «θέαμα» στην Άθήνα δεν είναι πιό τόσο άγνό όσο άλλοτε. Κι' η τέχνη έκαμε άβάρια κι' η ήθικη. Άλλοτε τά θεατρά μας δεν έπαιζαν, καθώς εϊπαμε, παρά σεμνά δράματα η τραγωδίες — και πολλές φορές έργα τέχνης και πνοής μεγάλης — και κωμωδίες άθώας, όπου μπορούσε κανείς να γελά χωρίς να ντρέπεται. Άκόμα κι' οι πρώτες έπιθεωρήσεις, άκόμα κι' οι πρώτες ύπερέτιες, ήταν σχετικά σεμνές. Σήμερα, τ'ό έλαφρό μουσικό θέατρο παρουσιάζει θεάματα που θάταν αδύνατο να σταθούν τόν καιρό εκείνο. Έπιθεωρήσεις κι' ύπερέτιες είναι σχεδόν πάντα έλαφρά κι' άτε-

χνα έργα, κακοπαιγμένα και, τ'ό χειρότερο, άσεμνα. Άλλά και τά σημερινά θέατρα της πρόζας — τά «δραματικά» κατ' αντίθεση προς τά «λυρικά» — συχνά παίζουν, και κακοπάζουν μέλιστα, άνήθικα και βλαβερά έργα. Όπως — αν και λιγώτερο — κι' οι Κινηματογράφοι. Άν εξαίρεσουμε δηλαδή τ'ό Βικαιλικό θέατρο, που πάντα τ'ό δραματολόγιό του είναι άσχηρό, και άν τέχνη και άν ήθικη, σε κανένα άλλο θέατρο, σοβαρό η έλαφρό, δραματικό η λυρικό, και σε κανέναν Κινηματογράφο δεν μπορεί κανείς να πηγαίνη «με κλειστά μάτια». Πρέπει πρώτα να κοιτάξη, να ρωτά, να ξεετάξη καλά, τί είναι τ'ό έργο που παίζουν.

Σας συσταίνω θερμά αυτή την εξέταση. Φυσικά, τώρα τ'ό καλο-

καίρι, θά θέλετε — και θά μπορείτε, όσοι θά μείνετε στην Άθήνα η στα περίχωρα — να πηγαίνετε κάπου-κάπου και σε κανένα «θέαμα». Άλλά να τ'ό διαλέγετε, ρωτώντας τούς μεγαλύτερους. Σ' έπιθεώρηση π. χ. και σ' ύπερέτιες η σε «καριέτες», να μην πατήσετε ποτέ, κ α τ' ά ρ χ η ν. Στο θέατρο της κυρίας Άνδρεάδη, η της κυρίας Μιράντας Μυράτ (στην Κηφισιά), η στο θέατρο του Παγκρατίου — η Κοτοπούλη φεύγει τώρα στην Πάτρα — μπορείτε να πηγαίνετε, αλλά μόνο όταν τ'ό έργο είναι κατάλληλο. Έπίσης και στους ύπαιθριους Κινηματογράφους, κεντρικούς και συνοικιακούς, μόνο όταν παίζουν κάτι σεμνό, ήθικό κι' ώραίο — που βέβαια δεν είναι πάντα...

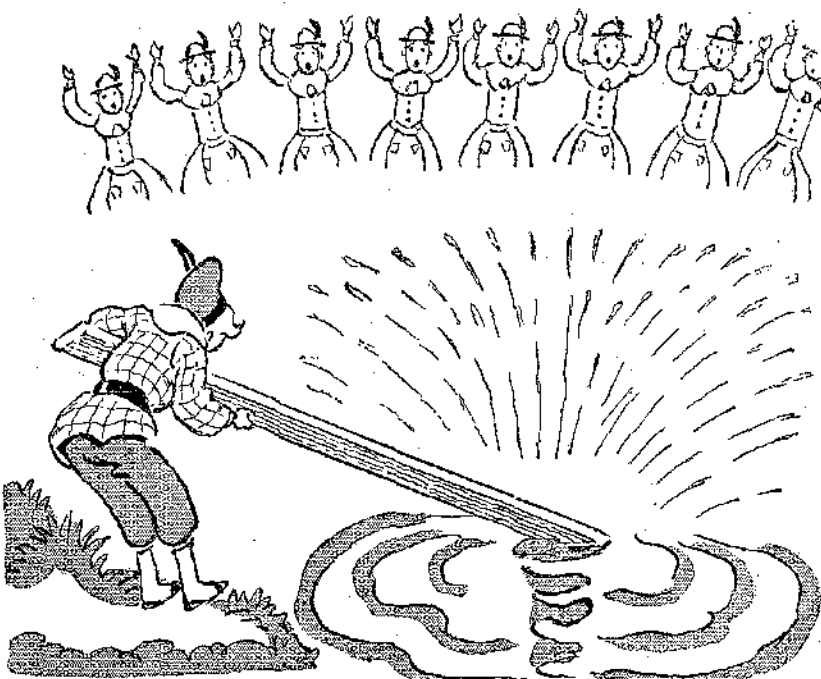
Σας άσπάσεται ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΓ'

Και με τ'ό «τρίλι» η σανίδα διαγράφει στον άέρα ένα τόξο και πέφτει. Άλλά που; Όχι στην άντικρινή όχθη, όπως λογάριζε ο Κωστάκης, παρά μέσα στο βάλλο, σχεδόν κάτωσεως. Χειπιά με δύναμη τ'ό μαύρο νερό που πετιέται ψηλά και κάνει τίς μαθήτριες παλιά. Και καλό αν τίς έβρεχε μόνο — θά στέγνωσαν — μά και τίς λερώνει, τίς βομψίζει έλευνά. Πάνε κι' οι φούστες κι' οι ποδιές κι' οι κάλτσες και όλα. Ως κι' οι κορ-

δέλλες των μαλλιών έχουν μαύρες πιτσιλάδες. Κι' οι Βαλακιάδες, που συνήθως είναι τόσο ήσυχες και σεμνές, γίνονται θεριά, λείνες και τίγρεις. Φωνάζουν όλες μαζί, χειρονομούν, φοβρίζουν, βρίζουν. Ζητούν έκδίκηση κι' ενώ ο Κωστάκης, ο Ιπλότης, στέκεται άντίκρυ και τίς κοιτάζει σαστισμένος και λυπημένος — μήπως τ'όθελε κι' αυτός ο κακόμοιρος να τούς κάμη τέτοιο κακό; — εκείνες συνεννοούνται και συμφωνούν στη στιγμή: — Ο βρεμμένος — λέει μια παροιμία — βροχή δεν φοβάται. Έτσι κι' οι

Βαλακείαδες, που έχουν γίνει σε τέτοιο χάλι, δεν φοβούνται πια το βάλτο. Τί περισσότερο να λερωθούν; Άδιστακτα, τσαλαβουτούν στα νερά και, χωρίς να κουνούν τις δασκαλίες τους που προσπαθούν να τις κρατήσουν, τρέχουν, δρομούν με μανία και με βοή—μερικές πατούν και στη σινίδα— για να φτάσουν αντίκρου, να τσακώσουν τον Κωστάκη και να τον εκδικηθούν.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

...Θα κάνω, δ.τι μπορώ, εξηκολούθησεν η κυρία ντε Λεόν, για να σε βοηθήσω να ξαναβρεις την Άνναμπέλλα. Μαθ φαίνεται πως με τον τρόπο αυτόν βρίσκομαι κοντήτερα στο άγγελουδι μου που είναι στον οδρανό.

Συγγινημένος ο Ριχάρδος μουρμούριος:

— Εύχαριστώ, κυρία. Αν ποτέ...

Δεν ήξερε πως να τελειώσει τη φράση του κι έφυγε χωρίς να πη άλλο.

Βρίσκοντας έξω θυμήθηκε πως η Όνωρινα τον περίμενε. Μά τον άηδίαζε ή σκέψη να πάη να την ιδεί. Μέσα στην καρδιά του κρατούσε ζωντανά τα λόγια της κυρίας ντε Λεόν και το φαινόταν πως αν τα έλεγε στην έλεεινή εκείνη μέγαιρα θα είχε κάνει μια άσυγχώρητη Ιερουσαλία.

Την ίδια ώρα η Άνναμπέλλα κλεισμένη μέσα στην πλούσια φυλακή της έκλαιγε πικρά. Αιχμάλωτη μέσα σ' ένα άγνωστο και απομονωμένο σπίτι, μόνη ανάμεσα σε άγνωστους, νομίζοντας πως όλοι την είχαν προδώσει και εγκαταλείψει, έκλαιγε δίχως να ξέρη πως κάποιος προσευχόταν για το καλό της, κάποιος που ο Θεός δίχως άλλο θα τον άκουγε γιατί είχε καρδιά πονεμένης μάνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ε α ήλιόλουστο απόγευμα, ενώ ο Ριχάρδος βρισκόταν στο Κότσι, ο Λύκος το έσκασε κρυφά από τον σκοτεινό διάδρομο όπου τον είχε αφήσει ο κύριός του. Άλλοτε καθόταν πάντα όπορονετικά και τον περίμενε, μα εκείνη την ημέρα δεν είχε καμμιιά διάθεση να κάθεται στα σκοτεινά, ενώ έξω ήταν ήλιος, χαρά Θεού Γεμάτος κέφι, με τη μύτη του σηκωμένη ψηλά ο Λύκος άρχισε να τριγυρίζει τους δρόμους και να χαίρεται τη χειμωνιάτικη θαλπωρή.

Στο δρόμο του βρήκε μια άσπρη σκυλίτσα που η κυρία της την κρατούσε δεμένη από το λουρί και ακολούθησε τον ίδιο δρόμο που πήγαινε

κι' εκείνη. Η σκυλίτσα δεν του έδωσε καμμιά σημασία. Τότε ο Λύκος άρχισε να της κάνει χαράς, να τρέχει μπρός και πίσω της και σ' τέλος της δάγκασε έλαφρά τ' αυτάκι. Η σκυλίτσα τράβηξε και τράβηξε δυνατά το λουρί της.

— Φύγε από δω, καλιότσουλο, φώναζε η γιαί κυρία άγριοκοιτάζοντας τον καυμένο το Λύκο.

Στο μέρος εκείνο ήταν μεγάλη κίνηση. Η σκυλίτσα με την κυρία της άνακατεύτηκαν με την κόσμο και ο Λύκος την έχασε από τα μάτια του. Δεν πρόφθασε να λυπηθεί για την εξαφάνισή της, όταν ένας μεγάλος σωρός σκουπίδια, σωροισμένα εκεί κοντά, τράβηξε την προσοχή του.

Το στομάχι του Λύκου δεν ήταν πια άδειο και νηστικό όπως άλλοτε, μα ωστόσο δεν αφήνου κανείς έτσι εύκολα τις παλιές του συνήθειες, και όταν έβλεπε σκουπίδια, ήταν αδύνατον να κρατηθεί και να μην τα σκαλίση.

Άρχισε λοιπόν να ψάχνη μέσα στα παλιόχαρτα και στις φλούδες και στο τέλος άνακάλυψε ένα κόκκαλο, το ποδαράκι από ένα κοτόπουλο. Το πήρε στο στόμα του και τραθήχτηκε σ' έναν ήσυχο, γωνιά να το φάη με την ήσυχία του.

Έξαφνα ένα άγριο γρόλλισμα τον έκανε να σηκώσει το κεφάλι του. Ένας κόκκινος μαντρόσκυλος άπλωνε τη μούρη του για να τον πάρη τον μεζέ του. Ο Λύκος έσφιξε το κόκαλο στα δόντια και έφυγε τρέχοντας για να σώση τη λεία του. Ο άλλος τον πήρε από πίσω. Πέρασαν από πλατείες και πολυθρόνους δρόμους, στο τέλος βγήκαν σε μια πλατεία λειψόσο που ώδηγοσε στην έξοχή. Ο Λύκος γύρισε να ιδεί. Ο άλλος σκύλος έτρεχε ακόμη από πίσω του.

Ένας δεύτερος σωρός σκουπίδια παρουσιάστηκε μπρός στον Λύκο. Ούτε τον κοίταξε καθόλου, μα εξακολούθησε το τρέξιμό του. Ο μαντρόσκυλος όμως στάθηκε και άρχισε να σκαλίση τα σκουπίδια με την ελπίδα φαίνεται να βρη κανένα άλλο κόκκα-

λο, καλύτερο από εκείνο που δεν κατάφερε ν' άρπάξη.

Ο Λύκος εξακολούθησε για λίγο ακόμη το τρέξιμό του. Ύστερα βλέποντας πως δεν τον κυνηγοσαν πια, στάθηκε κι' άρχισε να ροκανίζει το κόκκαλό του που με τόσους κόπους το είχε καρδίσει. Ύστερα εξαπλώθηκε επάνω σ' ένα σωρό ξερόφυλλα κι' άρχισε να κυλιέται στον ήλιο και να κυνηγά, τις πρώιμες μύγες που βούζαν γύρω του.

Κυνηγώντας μια τέτοια μύγα χάθηκε ανάμεσα από κάτι κάγκελλα και βρέθηκε μέσα σ' ένα μεγάλο κήπο. Ο κήπος αυτός τριγύριζε ένα σπίτι μεγάλο, σταχτι και μονόπατο. Τα παράθυρα είχαν τα τζάμια κλειστά και από πίσω κρέμονταν κουρτίνες. Μόνο ένα παράθυρο είχε τις κουρτίνες τραθηγμένες και πίσω από το τζάμι ξεχώριζε το χλωμό πρόσωπο ενός κοριτσιού. Η μικρούλα που κοίταζε τον ήρμη κήπο, τινάχτηκε κι' έτριψε τα μάτια της. Όχι, δεν γελιόταν' αυτός ο σκύλος που έτρεχε πέρα-δωθε μες στον κήπο ήταν ο Λύκος! Ο Λύκος ο σύντροφος του Ριχάρδου. Η καρδιά της πήγε να σπάση από συγκίνηση.

— Λύκο! Λύκο! φώναζε.

Χτυπούσε το τζάμι για να την προσέξη. Μά ο σκύλος μυρίζοταν το χρώμα χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του.

— Λύκο! φώναζε με απόγνωση η Άνναμπέλλα.

Το παράθυρο ήταν έτσι κλεισμένο ώστε δεν μπορούσε να τ' άνοιξη. Μά χτύπησε με τόση δύναμη το τζάμι ώστε το έσπασε κι' έτσι η φωνή της έφθασε σ' αυτιά του σκύλου.

Και τότε μονομιās ο Λύκος στάθηκε, και τέντωσε τ' αυτιά του για να ξανακούση άλλη μια φορά την άγαπημένη φωνή, την άξέχαστη.

Σπάζοντας το τζάμι η Άνναμπέλλα είχε κόψει το χέρι της, μα ούτε το πρόσεξε καθόλου. Σκεπτόταν με τί τρόπο να χρησιμοποιήση το Λύκο για να στείλη νέα της στο Ριχάρδο, να του δώση να καταλάβη πως ο Λύκος είχε βρει ποδ την είχαν κλεισμένη. Μια στιγμή σκέφθηκε να γράψη ένα σημείωμα. Μά θα χασομερούσε πολύ και από ώρα σ' ώρα μπορούσε να έρθη η Ίουδηθ.

Τότε τράβηξε και ξεκρέμασε από το λαιμό της μια άλυσοιδίτσα μ' ένα μενταγιόνι που παράσταιεν την Άγία. Έλισσάβει της Ουγγαρίας και που της το είχε χαρίσει η Γκρέτα Λυντάφσκυ. Επάνω είχε χαραγμένα τα λόγια: «Η Γκρέτα στην Άνναμπέλλα». Το έθεσε στο μαντήλι της και

από το σπασμένο τζάμι το πέταξε στον σκύλο.

Ο σκύλος άρπαξε το μαντήλι στον αέρα, το έβαλε κάτω και το μυρίστηκε κι' αφού άναγνώρισε τίνας ήταν το πήρε ανάμεσα στα δόντια του κι' έφυγε σαν άστραπη.

Η Άνναμπέλλα τον παρακολούθησε με τα μάτια της όσο μπορούσε, και μόνον όταν ο σκύλος χάθηκε μακριά θυμήθηκε με τρόμο το σπασμένο τζάμι και το ματωμένο της χέρι.

Τι να πη τώρα στην Ίουδηθ; Πως να την ξεγελάση; Σκέφθηκε λίγο κι' ύστερα προσπαθώντας να πάρη φυσικό και ψύχραιμο ήθος, χτύπησε το κουδούνι. Η Ίουδηθ έφάνηκε.

— Έπεσα επάνω στο τζάμι και πλήγωσα το χέρι μου, της είπε η Άνναμπέλλα.

— Επέσατε επάνω στο τζάμι;

Η Ίουδηθ εξήτασε το χέρι που μάλλον γδαρμένο παρά πληγωμένο ήταν, κι' ύστερα κοίταξε και το τζάμι.

— Επέσατε; Έκανε πάλι. Δεν είναι τίποτε, θα σάς το δέσω.

Βγήκε κλείνοντας την πόρτα και σε λίγο ήρθε πάλι με γάζες και λώδιο. Απολύμανε το χέρι της μικρής και της το έδεσε χωρίς να πη λέξη.

Την ίδια μέρα όμως ένας εργάτης που ήρθε για να διορθώση τη Σημία, έκάρφωσε σε κάθε τζάμι από μια μικρή ταβλίτσα, που έκανε τη φυλακή της Άνναμπέλλας πιο κρυφή ακόμη. (Ακολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ ΛΑΥΚΟΣ ΜΥΘΟΣ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος —

Τότε, πετάχτηκε πάνω της το μελισσολόι εξαγριωμένο και της έμπηξε σ' όλο της το κορμί τα κεντριά του.

Ξετρελλαμένη από τους καυτερούς πόνους που έννοιωθε σύκορμα, δεν κατάλαβε πως βγήκε έξω και πήρε μαύρο δρόμο. Ύστερα από πολλή ώρα θυμήθηκε τα παιδιά της και γύρισε να τα πάρη.

Εκείνα, που είχαν βαρεθεί να την περιμένουν, καθώς την είδαν τουμπαγιασμένη, θάρρεψαν πως είχε προσβεί από τις πολλές κερήθρες που θά είχε φάει και άρχισαν να της λένε:

— Τόκανες και ού μάνα, σαν την άρκουδα, έφρχες μόνη σου δ.τι τρώγσες, γι' αυτό και πρίστηκες.

— Άμ! το πρίξιμο, παιδιά μου, δεν είναι από φαί, ούτε το γλώσσησα με κατάντησαν έτσι με τα κεντριά τους οι άναθεματισμένες μέλισσες. Όλοι με νομίζουν έξυπνη και όμως σε τούτη τη περίσταση φέρθη-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΛΟΓΙΑ

ΦΩΝΕΣ

Ίδανικές φωνές κι άγαπημένες Έκεινων που πεθάναν, ή Εκείνων που [είναι] Για μās χαμένοι σαν τους πεθαμένους.

Κάποτε μέσ' στα όνειρά μας όμιλούνε. Κάποτε μέσ' στην σκέψη τις άκουσι το [μυαλό].

Και με τον ήχο των για μία στιγμή έ. [πιστοφούν] "Ηχοι άπ' την πρώτη κοίηση της ζωής [μας—] Σά μουσική, τή νύκτα, μακρινή, που [σβήνει].

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ο Μπέμπης, μόλις έχει ξυπνήσει, έκληκτος: — "Α, τ' είν' αυτό εκεί πάνω; "Ω, έν' άνθρωπάκι από χάντρες! Τι νόστιμο!

άλλοιώς «δὲν θάχη καμμιά ἀξία στὴ σειρά τῶν ἀνθρώπων καὶ θάνα κι' αὐτὸς μετρίω- τικτος». Διὰ βία λοιπὸν, μελέτη, ἐργασία!

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω τόπο νὰ παντήσω ἀ- κριβῶς, **Δοξαμμένο Ἀφροαῖτη, Συριανὲ** (ὡστε ἢ «Ἀνοιξή» ποὺ ἀπορρίφθηκε, δὲν ἦταν δική σου; θὰ ἔκαμα λάθος). **Μαγ- κησία τῆς Χάριτος, Βίετωρ Οὐγγῶ, Συριανόπουλο, Σανθὴ Ἀμαζόν, Ἴρμα, Σίφωνα, Στέλλα Βιολάνη, Δευκὴ Κα- μέλια, Φαέθων, Νίγη καὶ Μερσενιές,** καλὰ μου παιδιά, καὶ τὰ δικὰ σας ὄρατα γράμματα διδάχθη δὲ μὲγάλη εὐχαριστη- ση, ἐξέτελεσα τὶς παραγγέλεις, εὐχαριστῶ γὰρ τὰ καλὰ λόγια καὶ περιμένω νὰ μοῦ ἐναγγράψετε.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Μάγριαν** (ἔλαβα τὴ Συλλογὴ σου ὥστε καὶ σὺ περιλαμβάνεσαι στοὺς συνθέ- τες τοῦ 1938) **Συνηγῆσι** (ἔστειλα καὶ δεύτερο λυσάχαρτο ὁ θεὸς δὲν ἔλαβε) **Μα- ρίαν Μουγοιῦ** (βραβεῖο ἔστειλα γιὰ τὸ Β.βλίο τοῦ Μπάρ γράφω παραπάνω) **Ἄν- τὲ Ἰρᾶν** (βραβεῖο ἔστειλα καλὴ ἐπιτυ- χία!) **Σεβὰχ Θαλασσινὸν** (ἔλαβα ἰδέξ τί γράφω σχετικῶς παραπάνω) **Ντέικτιβ- Φάντασμα** (θὰ τὸ διδάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θε σοῦ πῶ) **Ἐθροσούνη Μπέου** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Παπουτωμένον Γά- τον, Ἰαῖδα, Ὑδραῖοπουλο, Σανθὴν Ὑδραῖοπούλαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἰουνίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 28ου Διαγωνισμοῦ Ἀόσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Αὐγούστου.

392. Λεξιγράφος
 Πόλη γνωστὴ, ὅπου ἔγινε
 Κάποτε κάποιον θόμμα,
 Μὲ ὄργανο αἰσθητικῆο
 Τὴ γράφω ἀντάμα-ἀντάμα,
 Κι' ἀληθινὰ ὁ νόπος μου
 Δὲν πῆγε στὰ χαιμένα:
 Ἀνάστησα ἕναν ἢ κα
 Κλισινὸ τοῦ Εἰκοσιένα.

Γκάλικ

393. Στοιχειόγραφος
 Τί μοῦθε καὶ παρένθεσα
 Σὲ ὄργανο γλυκὸ
 Ἄσο μινάχα γράμματα;
 Ἡ μελωδία χάθηκε
 Καὶ νά, τέρας φρικτὸ
 Ἀπὸ τάρχηια πράγματα
 Καὶ θάματα!
 Ἀγρόιστε κεφάλι

394. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμὸς
 Ὁ Κένταυρος ποὺ σκότωσε ἕναν ἦρωα
 Ἀλλάζει ἕνα του γράμμα ἀπ' τὰ μασοῦτα,
 Καὶ ποταμὸς εὐθὺς δὲ τοῦτο γίνεται
 Μὲς' στὴ Μακεδονία τὴν ὄραία.
 Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἀλλάζει τὸ λαῖμὸ
 Καὶ τότε ἀπλῶς σημαίνει γουσιού.

Αἶνες

395. Αἶνιγμα
 Μὲ ἀν τὸ ἀρσενικὸ μου
 Ἀρχαῖος προαιδλητής
 Μὲ ος ἂν πῆς τὸ ἴδιο.
 Μία μηχανὴ θὰ πῆς,
 Ἀλλὰ κι' ἀετὴ τὸ ἄρθρο
 Τὸ θηλυκὸ ἂν πάρη,
 Μία νῆσος στὸ Αἶγαο
 Θὰ γίνη μὲ καμάρι,
 Πού τὸ οὐδέτερό της
 Ἄλλο πάλι καὶ τοῦτο —
 Εἶν' ὄλο δροσερότης
 Καὶ γλύκα: κάποιον φρούτο,
 Πανζουρλισμὸς

396. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

*****	= Χώρα Μικρασίας
****	= Ἀρχαία ναῖς
****	= Νεοφλ. ποιητής
***	= Χερσόνησος Ἀσίας
****	= Χώρα τῆς Ἀφρικής
*****	= Ὄρος Μικρασίας
*****	= Ἀρχ. ἑλλ. ἀποικία.

Εἰς τὴν πυραμίδα (οἱ σταυροὶ) ἐκ τῆς κορυφῆς: σύμφωνα, ἐπιθετον, ἰσπανι- κὸν ἀκρωτήριον, βιωτικὸς καλλιτέχνης. Ἡ κάθετος τῆς πυραμίδος: ἐπίρρημα.

397-401. Μαγικὸς Φθόγγος
 Τὴ ἀναλλαγὴ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑ- λάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου τῆς βυζαντινῆς κλι- μακος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι- σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

οὐδός, ἔρις, ἀβη, δάφνη, Σπύρος.

Γκάλικ

402. Φωνηεντόγραφος
 Μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων τῶν ὀμοίων ἢ ὁμοίων εἰς ἕκαστον σωρὸν δέον νὰ μεταβληθῇ, νὰ παρενεσθῇ δυνατὸ- ποτε φωνὰς ἢ φωνῆεν, πάντοτε τὸ αὐτὸ, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέ- ξεις, τὸν ὁμοίων τὰρχικὰ νάποτελοῦν πόλιν:

van - mod - vb - gben - mod

Πρῆμαχος τῆς Ἐλευθερίας

403. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς
 Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζη- τουμενῶν λέξεων ἀποτελοῦν Προσθήτην: 1, Προδότης; 2, Παχύδερμον; 3, Γυ- νὴ τῆς Π. Γραφῆς; 4, Ἀρχάγγελος; 5, Πατριάρχου.

Ἀντισμένη Γαζία

404-406. Ὁμοιόμορφα Ἑλληπο- σύμφονα

aaa=ἄρος ἑλληνικόν. aaa=κράτος ἁ- μερικανικόν. aaa=πόλις ἑλληνική.

Πρῆμαχος τῆς Ἐλευθερίας

407. Γαῖφος

ι	ι	θ	θ	ες	ες
Yie	δο	ve +	μα	ες	εβγ
ι	ι	θ	θ	ες	ες
ι	ι	θ	θ	ες	ες

Δοξαμμένο Ἀκρωτήρι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 15.

187. Παράξενος (παρά, ξένος) — 188. Μετοχή (μὲ τὸ χτ). — 189. Φολέγανδρος- Ἄνδρος. — 190. Κίμων Σίμων.

191. E 192 ΔΕΩΝΙΔΑΣ
 ΗΡΑ (ἑλῖα, ὠσαννά,
 ΜΩΜΟΣ Νῶε, Ἰδως, δά-
 ΔΗΜΗΤΡΑ λια, ἄδεια, Σιών).
 ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ — 13-197. Διὰ
 τοῦ ΡΙΣ: ἀρε-
 στος, Πάρις, τρεῖς, ἀριστερός, χάρις. —
 198. ΙΩΑΝΝΗΣ (Ἰδς, Νῶε, Παν, ἄνω,
 ἔνω, ἄρη, ἔσω). — 199. Ἡ ἔξες κῆρον
 γεννῆ, — 200. Μηδὲν ἄγαν (μὲ δ' ἐν
 αγ, ἄν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4 ἕως 10 τὰ πολὺ λέξεις μὲ ἑλπί ετοι- μάσει δρ. 6, τὸ Διόγειτον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξεις μὲ καμία δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 4, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουσι τὰ δικὰ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

[ΔΗ'—522]
 Ὑπέροχο παιδί, ΒΑΛΕΝΤΙΝΕ, τὰ ὄρατα
 Σου μὲ συνενήνησαν βαθεῖα. Λοποδοῖμαι
 ποῦ δὲν ὑπάρχει λέξις, νὰ λέγῃ μύρια περαιο-
 στέρα ἀπ' ἐ, τι ἢ κοινῇ: ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ
 ΘΕΡΜΟΤΑΤΑ. **Λένα Χάση**

[ΔΗ'—523]
 Ἐπὶ ἀλὰ, κοκκίλινα πολυκατημένη, πῶς
 Ἀπερῆς στὸν χιλιστραχουδὸν ἄνεμο Βό-
 στρο; ; ; **Λένα Χάση**

[ΔΗ'—524]
 Χαιρετοῦμεν ὄλους-ες καὶ ἀλλήλογρα-
 φοῦμεν. Πρῶτος ἠρίαβος: Τίτάν=
 Σκυροπέδης, Ἀθῆνση κ. Γεωρ. Καρπῶνην
 Ἐβνάρδου, 4. **Τρεῖς Σωματοφύλακες**

[ΔΗ'—525]
 Ἀγαπημένε: Κοκκαλιὰ, Ὑκινθίς, Βιο-
 λέττα τῶν Ἀλπεων, ποτὲ δὲν θὰ ἐσ-
 χάσουμε τὶς ὄραιες ὄρες ποῦ μαζὶ σας πα-
 ράσαμε στὸ νῆσι μας. (Καθυστερημένη).
Ὀλυμπιονίκης, Ζακυνθινόουλα

[ΔΗ'—526]
 Ὀλυμπιονίκη, θουάσαι τὸ πανηγύρι τ'
 Ἀγ-Νικόλα; Μόνο ποῦ τὰ... βῆτε!!
 μας ἦταν... κάλπικα!!!
Ζακυνθινόουλα

Ὡς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
 Εἶναι ἀπλούστατο: θὰ προμηθευθῆτε ὄσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”
 καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζὶ σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχὴ, ὅπου θὰ πᾶτε,
 —ἀλλὰ κι' αὐτοῦ ποῦ θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 τὸν σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσαρα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποῦ περιέχει. Ἄν πάρετε μίλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1937**, ποῦ ἔχουν 620 ἢ 468 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκλιτάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου- λευθῆτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων ποῦ περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 30 καὶ 50 τοῦ 1936 καὶ στὸ 31ον τοῦ 1937—καὶ κάμετε ἐγκαιρῶς τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ